

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2021 r.,

sprawy **W. P.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n o w i ł

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zwolnić skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. R. P. – Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 13 listopada 2019 r., uznał W. P. za winnego popełnienia czterech przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji 9 grudnia 2011 r. (dalej:

u.p.nark.) w związku z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 u.p.nark. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 10 zł każda. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2020 r. apelacji obrońcy co do winy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc dwa zarzuty rażącego i mogącego mieć istotny w pływ na treść orzeczenia naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. W konsekwencji autor kasacji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym.

W pierwszym rzędzie warto zwrócić uwagę – co zresztą dostrzegł autor odpowiedzi na kasację – na znaczącą zbieżność zarzutów apelacyjnych i kasacyjnych. Co prawda skarżący podjął próbę zakamuflowania tego przez powołanie przepisów określających powinności instancji *ad quem*, ale zabieg ten nie mógł się powieść, tym bardziej że sformułowane tezy nosiły cechy niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wolno przyjąć, że było to usiłowanie skłonienia Sądu Najwyższego do zweryfikowania dokonanej w toku niniejszego procesu oceny materiału dowodowego, która legła u podstaw przypisania W. P. winy.

Przechodząc na grunt konkretnych zarzutów – a tylko w ich granicach mógł Sąd Najwyższy, co do zasady, się poruszać (art. 536 k.p.k.), należało stwierdzić, że Sąd odwoławczy w sposób zwięzły, acz całkowicie wystarczający, wykazał, dlaczego ocena dowodów, zwłaszcza o kluczowym znaczeniu relacji J. B., W. S. i B. G., dokonana przez Sąd pierwszej instancji zasługiwała na aprobatę. Argumentacja Sądu *ad quem* w tym zakresie nie wymagał ani poszerzenia, ani pogłębienia. Tylko na marginesie trzeba zaznaczyć, że wspomniane depozycje wcale nie były dowodami pośrednimi. Przeciwnie, nosiły cechy dowodów pierwotnych, gdyż osoby

te zetknęły się bezpośrednio z faktami mającymi znaczenie prawne, to znaczy z zachowaniami skazanego uznanymi już to za nielegalne wprowadzenie do obrotu środków odurzających, już to za wewnątrzwspólnotowe zakazane przez prawo nabycie takich środków.

Wyczerpująco i przekonywająco Sąd drugiej instancji odniósł się krytycznie do poglądu obrońcy o niemożności przyjęcia, że w niniejszej sprawie wchodziły w grę „znaczące ilości środka odurzającego”.

W tym stanie rzeczy zarzuty obrońcy o nierozważeniu w sposób wymagany przez art. 433 § 2 k.p.k. wszystkich twierdzeń wyartykułowanych w apelacji nie zasługiwały ewidentnie na uznanie, co w efekcie skutkowało oddaleniem kasacji w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Aktualna sytuacja skazanego skłoniła Sąd Najwyższy do zwolnienia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).